

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΤΗΣ 5ΗΣ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1975

ΠΡΟΕΔΡΙΑ ΠΑΝ. ΖΕΠΟΥ

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΥΠΟΔΟΧΗ ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ

κ. ΚΩΝΣΤ. ΤΡΥΠΑΝΗ

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ κ. ΠΑΝ. ΖΕΠΟΥ

Με πολλήν χαράν υποδεχόμεθα σήμερον ἐπισημως εἰς τὴν αἴθουσαν αὐτὴν τὸν νέον συνάδελφον κ. Κωνσταντῖνον Τρυπάνη. Εἶναι δ' ἡ χαρὰ μας πολλή, διότι μὲ τὴν εἴσοδον τοῦ κ. Τρυπάνη εἰς τὸν οἶκον τοῦτον δυναμοῦται ἡ μελέτη τῶν ἐλληνικῶν γραμμάτων καὶ τονοῦται ἡ προαγωγή τῆς ἐρεύνης τῆς ἐλληνικῆς γραμματείας καθόλου.

Ὁ κ. Κωνσταντῖνος Τρυπάνης ἐγεννήθη εἰς Χίον. Ἀπὸ τὴν ὥραιαν δ' ἐλληνικὴν νῆσον τοῦ Αἰγαίου ἐκκληρονόμησε τὸν κατὰ μακρὰν παράδοσιν ἔρωτα πρὸς τὰ ἐλληνικὰ γράμματα καὶ πρὸς τὴν ἐλληνικὴν φιλολογίαν. Ἐσπούδασεν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῶν Ἀθηνῶν καὶ εἰς ἄλλα ξένα πανεπιστήμια, εἰς τὰ ὅποια ὅλα ἐμελέτησεν εἰς βάθος ὅ,τι συνιστᾷ τὴν ὄντως ἐλληνικὴν παιδείαν. Ὅταν δ' ἦλθε τοῦ χρόνου τὸ πλήρωμα, τὴν ἐλληνικὴν ταύτην παιδείαν μετελαμπάδευσεν ἐπὶ δεκαετίας εἰς ἔνδοξα ἀγγλικὰ καὶ ἀμερικανικὰ πανεπιστήμια, εἰς τὰ ὅποια ἡ φωνὴ του καὶ ἡ διδασκαλία του προσεείλκυσε ξένους ἀκροατὰς καὶ κατέστησεν αὐτοὺς κοινωνοὺς τοῦ ἐλληνικοῦ στοχασμοῦ, τοῦ ἀπ' αἰώνων, ἀπὸ τοῦ Ὀμήρου μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, ἐνιαίου καὶ ἀδιαλείπτου ἐλληνικοῦ στοχασμοῦ.

Ἐλληνιστῆς σοφὸς θὰ δώσῃ ὁ κ. Τρυπάνης ὑπὸ τὴν στέγην αὐτὴν νέαν διέξοδον εἰς τὴν σοφίαν του. Αὐτὸ δ', εἶμαι βέβαιος, θὰ εἶναι ἐπ' ἀγαθῶ καὶ τῆς ἐπιστήμης του καὶ τοῦ Ἰδρύματος, τὸ ὁποῖον μὲ χαρὰν τὸν ὑποδέχεται σήμερον.

Ὡς πρόεδρος τοῦ Ἰδρύματος αὐτοῦ τὸν χαιρετίζω ἐγκαρδίως, ἐρχόμενος εἰς αὐτὸν καὶ ρώμην καὶ ἀκμὴν καὶ εὐδόωσιν τῶν ἐγγενῶν του στόχων.

Παρακαλῶ τὸν συνάδελφον κ. Γ. Μυλωνᾶν, ὅπως, ἀνερχόμενος εἰς τὸ βῆμα, προσφωνήσῃ, κατὰ τὰ καθιερωμένα, τὸν νέον συνάδελφον.

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΥΛΩΝΑ

Κύριε Πρόεδρε,

Χαίρω, διότι ἀνετέθη εἰς ἐμὲ ὑπὸ τῆς Συγκλήτου τῆς Ἀκαδημίας νὰ προσφωνήσω, κατὰ τὰ θέσμια, τὸν νέον Ἀκαδημαϊκὸν Κωνσταντῖνον Τρυπάνην, τοῦ ὁποίου ἡ ἐν τῇ ξένῃ δρασίς ἐπὶ τριακονταετιᾶν περίπου, ἐτίμησε τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπιστήμην καὶ Πατρίδα. Αἱ προσδοκίαι, αἱ ὁποῖαι διεγράφοντο, ἀφ' ὅτου ἀπεφοίτησε τοῦ Γυμνασίου τῆς πατρίδος του Χίου, ἐπραγματοποιήθησαν. Ἡ δάφνη, ἡ ὁποία ἤρχισε νὰ βλαστάνῃ πρὸ ἐτῶν, ἐγυγαντώθη, διὰ νὰ στεφανώσῃ τὸ ἀνδροπρεπὲς μέτωπον, καὶ ἡ ἄοκνος ἐργασία καὶ δρασίς ἔφερον εἰς τὴν αἴθουσαν αὐτὴν καὶ εἰς τὴν σημερινὴν ἐκδήλωσιν.

Μὲ χαρὰν καὶ ὑπερηφάνειαν, Συνάδελφε Κωνσταντῖνε Τρυπάνη, σᾶς καλωσορίζω εἰς τὴν πάτριον αὐτὴν ἐστίαν τῆς γνώσεως καὶ τοῦ φωτὸς καὶ εὐχομαι καὶ προσδοκῶ τὴν ἀναζωπύρῃσιν τῆς λάμπειώς της καὶ διὰ τῆς ἰδικῆς σας συμβολῆς.

Ἡ ἔφεσις καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὰ κλασσικὰ γράμματα ἐστέρησε τὸ ἱερόν τῆς Θέμιδος ὀρηκοῦ θεράποντος. Παρ' ὄλην του τὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὰς Νομικὰς σπουδὰς καὶ τὴν ἀπόκτησιν, τὸ 1930, τοῦ πτυχίου τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Ἀθηνῶν, ὁ Τρυπάνης ἐστράφη πρὸς τὴν μελέτην τῶν κλασσικῶν γραμμάτων, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ ἤρριστευσε. Τὸ 1934 ἐγένετο πτυχιούχος τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Ἀθηνῶν καί, ἀφ' οὗ παρέμεινεν ἐπὶ τριετιᾶν εἰς τὴν Γερμανίαν ἀκολουθῶν μεταπτυχιακὰς σπουδὰς ὑπὸ τοὺς καθηγητὰς Jaeger καὶ Pfeiffer, ἐπέστρεψεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου, τὸ 1937, ἀνηγορεύθη διδάκτωρ. Τὸ 1939 ἐξελέγη ὀφηγητὴς τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Φιλολογίας εἰς τὴν πρώτην ἔδραν τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Ἀθηνῶν. Ἡ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον εὐδόκιμος ὑπηρεσία του διεκόπη τὸ 1940 - 41, ὅτε ὡς ἔφεδος ἀνθυπολοχαγὸς μετέσχε τοῦ Ἡπειρωτικοῦ Θρόλου, καὶ ἐπερατώθη τὸ 1947, ὅτε ἐξελέγη καθηγητὴς τῆς Μεσαιωνικῆς καὶ Νέας Ἑλληνικῆς Φιλολογίας καὶ γλώσσης εἰς τὸ Oxford University. Εἰς τὸ Πανεπιστήμιον ἐκεῖνο καὶ ἐκ παραλλήλων ἐδίδαξεν ἀρχαίους συγγραφεῖς ὡς μέλος τῆς Faculty of Litterae Humaniores, ὡς καὶ τῆς Faculty of Theology. Τὴν ἐπίζηλον ταύτην θέσιν διετήρησεν ἐπὶ εἰκοσαετιᾶν ὄλην καὶ μέχρι τοῦ 1967, ὅτε ἐξελέγη University Professor of Classics τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Chicago. Εἰς

τὸ ὑπερπόντιον καὶ παραλίμνιον ἐκεῖνο Πανεπιστήμιον παρέμεινε μέχρι τῆς ἐκλογῆς του ὡς τακτικοῦ μέλους τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν τὸ 1974.

Ἡ ξηρὰ αὐτῇ ἀπαρίθμησης σπουδῶν καὶ πανεπιστημιακῶν θέσεων παρέχει ἀμυδρὰν μόνον εἰκόνα μιᾶς λαμπρᾶς διδακτικῆς σταδιοδρομίας καὶ δράσεως. Ἀπὸ ἐπισήμων πανεπιστημιακῶν ἐδρῶν δύο ἡπείρων καὶ ἐπὶ τριακονταετίαν περίπου ὁ Τρυπάνης ἐδίδασκε τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα, τὰ ἀρχαῖα, τὰ μεσαιωνικὰ καὶ τὰ νέα, συμβάλλων οὕτως εἰς τὴν διατήρησιν τοῦ ἀνεσπέρου φωτός, τὸ ὁποῖον φωτίζει καὶ θὰ φωτίξῃ τὴν ἀνθρωπότητα.

Ἀλλὰ καὶ ἡ συμβολὴ του εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν ἔρευναν ὑπῆρξε σπουδαιοτάτη. Αἱ πολλαπλαῖ δημοσιεύσεις του ἔφερον εἰς τὸ προσκήριον τῆς ἔρευνῆς τὰ Ἑλληνικὰ Γράμματα καὶ Γλῶσσαν καὶ τοῦ ἐχάρισαν ἡγετικὴν θέσιν εἰς τὸν ἐπιστημονικὸν στίβον. Τὰς διὰ τὴν διδακτορίαν καὶ ὑφηγεσίαν μελέτας του, περὶ τῆς ροπῆς τῶν Ἡσιοδειῶν ἐπὶ τῶν Ὀμηρικῶν ὕμνων εἰς τὸν Ἑρμῆν καὶ εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, ἠκολούθησαν ἀλληλοδιαδόχως σπουδαιότατα ἔργα, προάγοντα τὴν γνῶσιν καὶ μνημονεύμενα εὐφύμως εἰς τὴν διεθνῆ βιβλιογραφίαν. Τὸ βιβλίον του «Ἡ Ἀλεξανδρινὴ Ποίησις», ἔργον δημοσιευθὲν εἰς τὰς Ἀθήνας τὸ 1943, περιλαμβάνει ὅλα τὰ μέχρι τοῦ Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου δημοσιεύματα, καὶ δὴ τὰ εὐρήματα τῶν πατέρων, καὶ πραγματεύεται τὸν γενικὸν χαρακτήρα τῆς Ἀλεξανδρινῆς περιόδου καὶ τῆς ποιήσεώς της, τὴν πρὸ τοῦ Καλλιμάχου ἐλεγείαν, αὐτὸν τὸν Καλλιμάχον καὶ τὸ ἐπίγραμμα.

Τὸ 1951 ὁ Τρυπάνης ἐδημοσίευσεν ἐν Ὁξφόρδῃ σπουδαιοτάτην ἀνθολογίαν τῆς Βυζαντινῆς, Μεταβυζαντινῆς καὶ Νέας Ἑλληνικῆς ποιήσεως μὲ μακρὰν εἰσαγωγὴν (*Medieval and Modern Greek Poetry*), ἀνθολογίαν ἣ ὁποία ἀπεδείχθη τόσον βοθητικὴ καὶ σπουδαία, ὥστε ἐπανεξεδόθη τετράκις μέχρι σήμερον.

Κατ' ἀνάθεσιν τῆς περιφήμου διὰ τὰς ἐκδόσεις ἀρχαίων συγγραφέων *Loeb Library*, ὁ Τρυπάνης ἐξέδωκε τὰ νέα ἀποσπάσματα τοῦ Καλλιμάχου μετὰ μακρᾶς εἰσαγωγῆς καὶ σημειώσεων (*Callimachi Fragmenta*). Ἡ δευτέρα ἔκδοσις τοῦ ἔργου τούτου ἐγένετο τὸ 1968.

Σπουδαιοτάτην καὶ μοναδικὴν συμβολὴν εἰς τὴν μελέτην τῆς Βυζαντινῆς ὕμνογραφίας ἀπετέλεσεν ἡ ἔκδοσις τοῦ Ρωμανοῦ τοῦ Μελωδοῦ εἰς δύο τόμους (*Sancti Romani Melodi Cantica. Τόμος Α', Cantica Genuina, Oxford 1963* καὶ τόμος Β', *Cantica Dubia, Berlin 1970*). Τὸ μνημειῶδες τοῦτο ἔργον, προῶν πολλῶν δεκαετηρίδων ἐργασίας τοῦ Paul Maas «οὐδέποτε θὰ συνεπληροῦτο», ὡς ἐδήλωσεν ὁ Rudolf Pfeiffer, «καὶ οὐδέποτε θὰ ἐδημοσιεύετο χωρὶς τὴν ἱκανὴν βοήθειαν τοῦ Τρυπάνη». Εἰς τὰς σημειώσεις τοῦ apparatus criticus, ἐμφαίνεται ἡ μεγάλη συμβολὴ τοῦ Τρυπάνη εἰς τὴν συγγραφὴν τοῦ πρώτου τόμου. Καθίσταται

ἐπίσης φανερά ἢ συμβολή του ἐκ τοῦ *Appendix II* τοῦ δευτέρου τόμου, ὅπου ἐρευνᾶται τὸ σπουδαιότερον ἐξ ὄλων τῶν Ρωμανικῶν προβλημάτων, τὸ τῆς γνησιότητος τῶν κοντακίων, τὸ ὁποῖον συνέταξεν ὁ Τρυπάνης πολλὴ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Maas.

Πρὸς συμπλήρωσιν τῆς κριτικῆς ἐκδόσεως ὄλων τῶν σημαντικῶν κοντακίων τοῦ ἔκτου, ἐβδόμου καὶ ὀγδόου αἰῶνος, ὁ Τρυπάνης τὸ 1968 προέβη εἰς τὴν δημοσίευσιν *14 Byzantine Early Byzantine Cantica*, Wien 1968). Μεταξὺ τούτων ἦτο καὶ ἡ πρώτη κριτικὴ ἔκδοσις τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου καὶ ἡ πρώτη ἔκδοσις τοῦ κειμένου τοῦ Κοντακίου «Εἰς τὸν Φαρισαῖον καὶ Τελώνην».

Τέλος τὸ 1971 ὁ Τρυπάνης ἐξέδωκε πολυσέλιδον ἀνθολογίαν, «*The Penguin Book of Greek Verse*», ἡ ὁποία περιέχει ἀγγλικὰς μεταφράσεις Ἑλληνικῶν κειμένων καὶ μαζρὰν εἰσαγωγὴν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀποδεικνύεται ἡ ἀδιάπτωτος συνέχεια τῆς Ἑλληνικῆς ποιήσεως ἀπὸ τοῦ Ὅμηρου μέχρι τῶν ἡμερῶν μας. Ὡς ἐγράφη εἰς ἐθνουσιώδη κριτικὴν τοῦ *Literary Supplement* τῶν *Times* (29.10.1971) «ἡ ἀνθολογία αὕτη εἶναι τὸ σύμβολον καὶ τὸ προῖον μιᾶς ὀλοκλήρου ζωῆς ἀφιερωμένης εἰς σοβαρὰν μελέτην τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ὄλων τῶν περιόδων... Ὁ Τρυπάνης εἰς τὴν νέαν Ἑλληνικὴν ποιήσιν ἔχει τὸ αἰσθητήριον τοῦ ἔχοντος τὴν Ἑλληνικὴν ὡς μητρικὴν γλῶσσαν καὶ κατ' ἀκολουθίαν συλλαμβάνει πλήρως τὴν λαμπρότητά της, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον οὐδεὶς ξένος δύναται νὰ προσποιηθῆ ὅτι ἐπιτυγχάνει».

Ἡ σειρὰ τῶν βιβλίων αὐτῶν πλαισιοῦται ὑπὸ ἀλύσεως ὅλης ἄρθρων, δημοσιευθέντων εἰς τὰ σπουδαιότερα διεθνῆ περιοδικά. Εἰς αὐτὰ ὁ Τρυπάνης πραγματεύεται φιλολογικὰ, ἱστορικὰ καὶ γλωσσολογικὰ θέματα ὑψίστης σημασίας. Πρέπει νὰ τονισθῆ ὅτι ἡ εἰς τὰ δύο Πανεπιστήμια διδασκαλία του συμπληροῦται μὲ πολυαριθμοὺς διαλέξεις, δοθείσας εἰς Πανεπιστήμια καὶ πνευματικὰ κέντρα εἰς τρεῖς διαφόρους ἡπείρους.

Θὰ ἦτο βεβαίως παράλειψις νὰ μὴ ἀναφερθῆ ἡ δρασίς του ὡς ποιητοῦ διεθνῶς ἀναγνωρισθέντος καὶ ὡς μεταφραστοῦ καὶ διδασκάλου ἀρχαίων δραμάτων. Τὰ ποιήματά του, εἰς ἄπταιστον καὶ γλαφυρὰν Ἀγγλικὴν γλῶσσαν, ἀπετέλεσαν μέχρι τοῦδε τρεῖς συλλογὰς, αἱ ὁποῖαι ἐδημοσιεύθησαν τὸ 1955 (*The Stones of Troy*), τὸ 1958 (*Cocks of Hades*) καὶ τὸ 1964 (*The Pompeian Dog*). Τὰ μεταφρασθέντα ὑπ' αὐτοῦ ἀρχαῖα δράματα καὶ ἄλλα εἰς τὸ πρωτότυπον ἐδόθησαν, κατὰ διδασκαλίαν του, ὑπὸ φοιτητῶν καὶ φοιτητριῶν εἰς πολυαριθμοὺς πανεπιστημιακὰς ἐκδηλώσεις, αἱ ὁποῖαι ἐμνημονεύθησαν εὐφρόμως ἀκόμη καὶ ὑπὸ τῶν *Times* τοῦ Λονδίνου. Τὰ ποιήματά του ἀνέδειξαν τὸν Τρυπάνην ὡς δόκιμον ποιητὴν. Διὰ τοῦτο, τὸ 1962, ἐξελέγη μέλος τῆς Ποιητικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἰνστιτούτου τῶν Τεχνῶν τῆς Μεγάλης Βρετανίας (*Member of the Poetry Panel of the Arts Council of Great Britain*). Ἀλλὰ καὶ πρὸ τοῦ 1962 τιμαὶ πολλαὶ καὶ διάφοροι εἶχον ἐπισωρευθῆ ἐπ' αὐτοῦ

διὰ τὸ ὄλον ἐπιστημονικόν του ἔργον. Τὸ 1958 ὁ Τρουπάνης ἐξελέγη Ἐταῖρος τῆς Βρετανικῆς Βασιλικῆς Ἐταιρείας Γραμμάτων (*Royal Society of Literature*). Τὸ αὐτὸ ἔτος ἐξελέγη ἑταῖρος τοῦ Διεθνoῦς Ἰνστιτούτου Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν τῆς Ἑλβετίας (*Institut International des Arts et des Lettres de Suisse*). Τὸ 1958 ἐπίσης ἐξελέγη μέλος τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου τῆς Ὁξφόρδης (*Oxford Philological Society*), τοῦ ὁποῖου ἀργότερα ἔγινε Πρόεδρος καὶ τὸ 1970 ἐπίτιμος Ἐταῖρος τῆς Ἐταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν. Τὸ 1968 τὸ *Exeter College* τὸν ἀνεκήρυξεν Ἐπίτιμον Ἐταῖρον (*Emeritus Fellow*) καὶ τὸ 1971 τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον τὸν ἀνέδειξεν Ἀρχοντα Μέγαν Ἱερομνήμονα. Ὡς κορωνὶς τῆς σωρείας αὐτῆς τῶν τιμῶν δύναται νὰ θεωρηθῇ τὸ *Doctorate of Letters* τοῦ *Oxford University* (1971), τὸ παρεχόμενον μόνον εἰς «κορυφαίους εἰς τὸν κλάδον τῆς ειδικότητός των». Εἰς τὴν εἰσήγησιν τῆς ἀναγορεύσεώς του μεταξὺ ἄλλων γράφεται : «δύναται δικαίως νὰ λεχθῇ ὅτι ὁ Τρουπάνης εἶναι εἷς ἐκ τῶν δύο κορυφαίων ἀθηνταίων τοῦ Κόσμου εἰς τὸ πεδῖον τῆς πρώτου Ἑλληνικῆς Ὑμνογραφίας, τῆς ἐτέρας ἀθηνταίας οὔσης, βεβαίως, τοῦ καθηγητοῦ *Grosdidier de Matons*».

Εἶναι δυνατόν, κυρίαί καὶ κύριοι, νὰ ἐκτιμήσωμεν τὸ ὕψος πανεπιστημιακῶν τιμῶν. Ἀκόμη εἶναι δυνατόν νὰ μετρήσωμεν τὴν συμβολὴν εἰς τὴν Ἐπιστήμην καὶ δὴ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπιστήμην, δημοσιευμάτων ἐπιλέκτων μελῶν της. Πῶς ὅμως εἶναι δυνατόν νὰ σταθμίσωμεν τὴν ἐπίδρασιν, τὴν ὁποῖαν ἐξασκεῖ ἐπὶ τῶν μαθητῶν καὶ ἀκροατῶν του, καὶ δὴ ἀλλογενῶν, πανεπιστημιακὸς διδάσκαλος, ὁ ὁποῖος ἀντιπροσωπεύει εἰς τὰ ξένα τὴν Ἑλληνικὴν ἐπιστήμην; Εἰς τοὺς διδασκομένους ὁ καθηγητής, τρόφιμος Ἑλληνικῶν πνευματικῶν ἰδρυμάτων, παρουσιάζεται ὡς φορεὸς καὶ ἀντιπρόσωπος τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος, εἶναι δὲ δυνατόν ὁ καθηγητής αὐτὸς νὰ γίνῃ ὁ ἱεροφάντης τῆς Ἑλληνικῆς πολιτιστικῆς δράσεως, ὁ μυσταγωγὸς ὁ ὀδηγῶν εἰς τὸν ἱερὸν χῶρον τῆς Ἑλληνικῆς δημιουργίας. Ἡ ιδιότης αὐτὴ καὶ ἡ ἀποστολὴ του ἀποτελεῖ βάρως δυσβάστακτον καὶ ἐνίοτε συντριπτικὸν διὰ τὸν ἀντιπρόσωπον εἰς τὴν ξένην τῆς Ἑλληνικῆς ἐπιστήμης. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπίδρασις ἐπὶ τῶν ομάδων τῶν ξενητεμένων Ἑλλήνων, οἱ ὁποῖοι ἔχουν δημιουργήσει κοινότητας εἰς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου, ἡ ἐπίδρασις ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων αὐτῶν καὶ τῶν τέκνων των εἶναι σπουδαιότατη καὶ ἀποτελεῖ τὸ δεύτερον βαρὺ καθήκον. Ἡ ὕπαρξις Ἑλληνοσ καθηγητοῦ διδάσκοντος εἰς περίφημα διδακτήρια, εἴτε ταῦτα εἶναι τὸ *Oxford University* εἴτε τὸ *University of Chicago* εἶναι πηγὴ ἐθνικῆς ὑπερηφανείας καὶ πηγαίας ἐμπνεύσεως διὰ τοὺς ἀποδήμους. Ἀκόμη τοὺς χαρίζει παράδειγμα καὶ ἰδεῶδες, πρὸς τὸ ὁποῖον δύναται νὰ ἀποβλέπουν μὲ ἐλπίδα καὶ θάρρος. Καὶ εἰς αὐτὸ τὸ πεδῖον τοῦ πνεύματος ἡ συμβολή σας, φίλε συνάδελφε, ὑπῆρξε σπουδαιότατη. Οἱ εἰς τὰς διαφόρους ἡπείρους διδάσκοντες μαθηταί σας μεταλαμπαδεύουν τὸ

Ἑλληνικὸν πνεῦμα, τὸ ὁποῖον ἐδέχθησαν ἀπὸ σᾶς, καὶ διαιωνίζουσιν τὸ ἀπὸ αἰώνων δημιουργηθὲν ὀδηγητήριον τῆς ἀνθρωπότητος φῶς. Ἀκόμη καὶ εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς καὶ εἰς τὴν Νότιον Ἀφρικὴν οἱ ἀπόδημοι ἀναφέρουν μεθ' ὑπερηφανείας τὰς διαλέξεις σας.

Ἡ ἐν τῇ ξένῃ ὁμως ἐπίζηλος θέσις τοῦ Ἑλληνος ἐπιστήμονος ἀπαιτεῖ καὶ μόχθους καὶ στερησεις καὶ ψυχικὴν ἐγκατέρευσην. Τὸ ὅτι εἰς τὰ ὄμματα ξένων αὐτὸς ἀντιπροσωπεύει τὴν ἔνδοξον πατρίδα του, ἀποτελεῖ βάρος δυσβάστακτον. Πρὸς τούτοις πόσας φορὰς μόνος μακρὰν τῆς θαλπωρῆς συγγενῶν καὶ φίλων ὁ ἐν τῇ ξένῃ ἐπιστήμων ἀτενίζει μὲ πόνον καὶ λαχτάραν τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον, πάντοτε προσβλέπων πρὸς τὰ ἅγια τῆς πατρίδος χῶματα. Οἱ ἀθάνατοι στίχοι τοῦ Ὀμήρου «ἰέμενος καὶ καπνὸν ἀποθρώσκοντα νοῆσαι | ἧς γαίης θανέειν ἰμείρεται» δὲν περιέγραψαν μόνον τὸν ἰοσταλγὸν Ὀδυσσεά. Περιγράφουν πλήρως καὶ τοὺς ἐν τῇ ξένῃ ἐπιστήμονας, τοὺς ἐν τῇ ξένῃ ραφωδοὺς τῆς δόξης τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος. Εἷς τούτων, ραφωδὸς ἐπιφανής, ὑπήρξατε, φίλε συνάδελφε, καὶ τώρα μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Ὑψίστου ἐπεστρέψατε εἰς τὴν ἀγαπητὴν Πατρίδα ἀκμαῖος καὶ ἐνθουσιώδης, διὰ τὰ τὴν ὑπερητήσετε καὶ πάλιν ἀπὸ τοῦ νέου ὑψηλοῦ σας θύκον.

Ἀγαπητὲ Συνάδελφε,

Χαίρω ἐκ βάθους ψυχῆς διὰ τὴν εἵσοδόν σας εἰς τὸ ἀνώτατον τοῦτο ἴδρυμα τῆς Πατρίδος. Χαίρω ἐκ βάθους ψυχῆς, διότι εἰς ἐμὲ ἔλαχεν ὁ εὐδαίμωνος κληρὸς τὰς σᾶς καλωσορίσω σήμερον. Καταλαμβάνετε μίαν ἀπὸ τὰς λαμπρὰς ἑδρας τοῦ Σώματος, τὴν ἑδραν τῶν κλασσικῶν γραμμάτων, γραμμάτων τὰ ὁποῖα διήνοιξαν τοὺς πνευματικὸς ὀρίζοντας τῆς ἀνθρωπότητος, γραμμάτων τὰ ὁποῖα κατὰ κακὴν μοῖραν σήμερον χειμάζονται δεινῶς. Οἱ συνάδελφοί σας εἴμεθα πεπεισμένοι ὅτι θὰ λαμπρύνετε καὶ τὴν ἑδραν αὐτήν, ὅτι θὰ ἀποβῆτε τὸ ἡγετικὸν στέλεχος μιᾶς παγκοσμίου σταυροφορίας, ἣ ὁποία θὰ ἐπαναφέρῃ τὴν παραπαίουσαν ἀνθρωπότητα εἰς τὴν παγὰν λαλέουσαν, εἰς τὴν ἀέναον πηγὴν γνώσεως καὶ ἰδεωδῶν τὴν δημιουργηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος, ὑπὸ τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων.

Κύριε Συνάδελφε, Καλῶς τὰ ὀρίσετε.

ΤΟ ΗΡΩΙΚΟΝ ΙΔΑΝΙΚΟΝ ΕΙΣ ΤΑ ΟΜΗΡΙΚΑ ΕΠΗ

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ Κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΡΥΠΙΑΝΗ

Κύριε Πρόεδρε,

Ἐπιθυμῶ νὰ ἐκφράσω πρῶτον τὰς θερμὰς εὐχαριστίας μου πρὸς τὴν Ἀκαδημίαν Ἀθηναίων διὰ τὴν τιμὴν τὴν ὁποίαν μοῦ ἔκαμε ἐκλέξασά με τακτικὸν μέλος εἰς